

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Vicent Partal

Fuster

Dimecres farà 25 anys de la mort de Joan Fuster. L'intel·lectual de Sueca va deixar un forat que encara no ha estat cobert per ningú. Un forat d'actitud, de capacitat, de risc, de coratge, d'excel·lència. Ningú no ha superat encara el paper de Fuster com a motor de la consciència d'aquest país.

Josep Pla afirmava que Fuster no era un "valencià" ni un "català" sinó un "català integral", un home que per ell sol superava les fronteres regionals i era capaç d'abraçar sencera el país que va de Salses a Guardamar i de Fraga a Maó. És cert. I la seua influència, per això mateix, és i serà incomparable. Fuster no va exercir mai de part i sempre va voler el tot, cosa que inevitablement el portava a no poder acceptar rebaixes ni transaccions interessades, actitud que li va valer un ostracisme immerescut els anys triomfals de la reforma política.

Per això mateix la influència del

Fuster pensava el país de manera autocentrada. I Fuster representava per ell sol un país que no es considerava en cap moment ni subordinat ni inferior

pensament de Fuster és tan gran en el moment actual. Fuster era unilateral. Fuster pensava el país de manera autocentrada. I Fuster representava per ell sol un país que no es considerava en cap moment ni subordinat ni inferior. Aquesta va ser la seua gran lliçó vital. Això és el que ell ens va contagiar.

Paradoxalment part del que està passant al Principat no s'explica sense les lliçons de Fuster. I dic paradoxalment perquè la Catalunya independent només serà un fragment del país que es vivia i es palpava al carrer Sant Josep de Sueca. Sembla evident, però, que la utopia dels Països Catalans necessita ser repensada, tant al Principat com al País Valencià. I ho hauríem de fer perquè Fuster mai va deixar espai al dubte sobre com s'havia de reaccionar a les coses que passaven. De manera que estic segur que ell mateix s'aplicaria a intentar entendre el perquè, sense confondre el desig amb la realitat.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Primeres eleccions

Diu el calendari que avui fa quaranta anys de les primeres eleccions de la vigent democràcia. Vaig actuar d'interventor en un col·legi electoral. Jo era a Menorca acompanyant uns alumnes en un viatge de fi d'estudis emparaulat abans de la convocatòria electoral, i vaig deixar per un dia les responsabilitats vigilants per agafar l'avió i venir a Mataró a prendre posició en el col·legi que m'havien assignat, l'escola de monges Cor de Maria de la Riera. M'havia sol·licitat els serveis Convergència Democràtica de Catalunya, i per un seguit de circumstàncies, la més important d'origen familiar, no vaig poder dir que no. També em passava que em feia gràcia seguir de prop la primera cerimònia electoral de la vida. En realitat no me l'hauria volgut perdre de cap manera. Des de llavors han canviat moltes coses, es diu. N'aporto una: ara no seria possible, perquè estaria penat i jo mateix no ho toleraria, deixar sols uns alumnes en un viatge escolar. De totes maneres eren grans. Molts, de divuit anys, que si llavors no eren majoria d'edat –no ho recordo– facultaven per

“No he tornat a fer d'interventor ni m'han cridat mai per ser en una mesa

treure's el permís de conduir.

Havia assistit a uns curssets. Se'ns van explicar les obligacions dels interventors, entre elles apuntar a mà els noms de tots els votants. No podíem abandonar el nostre lloc per res del món. Es van succeir preguntes: I si algú no ve amb el DNI? I si algú s'equivoca de mesa? I si algú tira el sobre a l'urna ell mateix en comptes de fer-ho el president de taula? I si et ve pipí? I si et ve gana? Érem tan tendres... No he tornat a fer d'interventor ni m'han cridat mai per ser en una mesa. Es fan encara els curssets? El vot dels membres de la mesa i dels interven-

tors es reservava per al final. Amb l'acreditació que de bon matí m'havien servit al local de Convergència, vaig votar el PSUC. Em sembla que no ho havia confessat mai en públic. Però passats quaranta anys, tot ha prescrit. Un cop fet l'escrutini i preceptivament reduïdes a cendra les paperetes –encara es fa la combustió, i al mig del carrer?– vaig dur els papers a la seu de Convergència. Com que anàvem de bona fe, potser sí que algun militant es va llegir un per un els noms que hi havia apuntat.

Faig consultes. La majoria d'edat estava fixada llavors als vint-i-un anys. No es va rebaixar als divuit fins l'any següent, 1978. Això referma la meua irresponsabilitat per haver deixat els alumnes sols, a la vegada que a ells els eximeix del retret que estava a punt de fer-los: per què no van anar a votar? L'endemà de bon matí vaig tornar a Menorca. Me'ls vaig trobar a la porta de l'hotel amb les maletes. Els havien expulsat per uns aldarulls nocturns. Vaig haver de negociar la readmissió, assegurant que ni ells ni jo no ho faríem més.